

ČOVEK JE ČOVEKU ČOVEK

Sneg je lepota, radost, znanos, ali i fatamorgana. Ispitivanje pragova tolerancije, ali i ljudskosti. Sve kao na tacni i vetrometini. Gola stvarnost!

Iz svoje sobe ili iz bilo koje tople sobe, sama lepota! Ali na putu, kada je padao te subote prvi sneg, bilo je sve otvoreno, neizvesno, ne-definisano, neinformisano i nespremno. Pa i ljudi na putu u lakim cipelama, automobili sa letnjim gumama, bez lanaca i sajla za vučenje.

Svi putnici na relaciji Novi Sad – Sombor tog subotnjeg popodneva pošli su na vožnju u trajanju od 2 sata. Vožnja je trajala 24–28 sati! Jedna sam od putnica „Severtransovog“ autobusa koji je bio zaglavljen između Vrbasa i Kule, delimično u jarku od 18 sati u petak do 4:30 ujutro. Mogla bi se napisati drama (to može usmeno kao priča), ali se može sažeti u nekoliko reči: onaj ko je bio blizu svog odredišta otišao je stopom, taksijem ili već nekako. Neki su ishitreno otišli, ali su se i vratili. Telefoni su neprestano zvonili. Svi smo hteli saznati bilo šta o mogućnostima. Svi su zvani. Sve do načelnika okruga. Naši vozači su najmanje znali. I tako, celu noć. Čista romantika: topao autobus, sneg predivan i

opasan veje i nanosi, mašine svakih pola sata razmeću i tako se nadmeću. Na sedištu naspram mene devojčica sa belim zecom. Malim. Nevinoš i igra...

Čeka se! Kao čekajući Godoa. Izvući autobus više niko nije mogao. Mogao je naići samo neki autobus koji je iza nas. I prođe u jednom momentu „Lastin“ autobus i pet automobila u koloni za njim i ode nada! Ali, svi pođu unazad i autobus do nas. Zaista spas. U autobus koji se može kretati! Beskrajno zahvalni mladim vozačima Goranu i Goranu! U autobusu radio koji ne stvara buku i ne krči i nije preglasan. I niko ne puši! Mađa su i oni na putu već čitavu večnost. Do Sivca! U pola pet. Kad stigneš iz zimske nigdine u centar Sivca, kao da stigneš na Terazije u Beograd! U pola pet ujutro otvoren je Dom penzionera. Možeš konačno da popiješ čašu vode, možeš u ve-ce, možeš i kafu da popiješ i čaj. I sve još ljubazno, uz osmeh, ljudski. Ako neko nema, može i bez para. Ali se uvek nađe neko ko ima. U pekari onima koji ne mogu od gladi da dočekaju sveže pecivo podgrejavaju ono od juče. Može se napuniti baterija mobilnog telefona. A tu su i još dva autobusa.

I još putnika. Dinamika je drugačija. A i samo smo na 25 km. Kao, mogli bismo i pešice, a i govori se o skromnom propustu vozila. I tako do tri popodne u Sivcu.

A u podne sve liči na nekakav pokret. Prebacuju nas sve iz sva tri u jedan autobus. I voze na ručak. U restoran „Galija“. U ime Mesne zajednice Sivac. Koji ljudski gest! Te devojke koje su nas posluživale, vlasnik restorana i predsednik Mesne zajednice, nasmejani i srećni, nasmejaniji i srećniji i od nas, kao da su jedva dočekali priliku da pokažu svoje pravo ljudsko lice! Tako dobar hleb i sve uz njega i dobri ljudi! A stigao je još jedan autobus. Te su putnike poslužili u drugom restoranu. I onda je oko tri otvoren put i mi smo svi nastavili svojim toplim kućama. I stigli!

Sivac sad nešto znači! Te nedelje u Sivcu neki ljudi su zaslužili bezbroj hvala! Mnogi su to i rekli. Hvala još jednom! I Goranu i Goranu iz „Lastinog“ autobusa. Hvala svima koji su delili informacije koje su imali, telefone koji su jedni drugima davali na korišćenje, na mirnoći, strpljenju i solidarnosti, hvala devojčici sa zecom na bajkovitosti!

Manda Prišing

„SEVERTRANSA“ ZAHVALJUJE PREDUZEĆIMA I POJEDINCIMA NA POMOĆI

SPASENI LJUDSKI ŽIVOTI I AUTOBUSI

„Severtrans“ Sombor AD u restrukturiranju se zahvaljuje preduzećima i pojedincima koji su svojim požrtvovanjem i humanošću pomogli da se u veoma teškim vremenskim uslovima 8, 9 i 10. decembra spasi putnici i materijalna sredstva u uslovima velike hladnoće, snežnih padavina i neprohodnog puta.

Posebnu zahvalnost dugujemo PP „Aleksa Šantić“, Peđi Rončeviću iz Stanišića, organizatoru civilne pomoći i učesniku sa najviše mehanizacije, kao i drugim znanim i neznanim pojedincima zaslužnim za spasavanje, pre svega ljudskih života, a onda i autobusa „Severtransa“.

TAKSISTI HEROJI GRADA

Prvi oвогодиšnji sneg. Sve je belo, idilično. Puно obaveza. Крећем! Одлажем школу и помоћ Соњи. Уме она сама. Млада је. Увече сам са Породичним покретом. Неколико породица са малом децом окупило се са жељом да град учини бољим.

Sedim u kući jedne od porodica. Stigla je jedna od mojih Ćaka. Dobila sam „pojačaње!“ iz učionice. Деца су мала, неки ни у школу не иду. Играју се у другој соби, не улазе и не сметају. Гледам на сат, још мало до поноћи. Мислим: „Деца одавно треба да су у кревету!“ Најстарија сам! Кажем: „Људи доста, имате децу. Једна ноћ неће решити све“. Таксиста се једва пробija кроз наносе снега. У колима је топло. Ја у својим сећањима. Пред зградом у којој живим је канцеларија таксија. Излазим, када власник, познаник и пријатељ са 2-3 људи креће да помаже људима. Ујутру чујем од

диспечера да је остао уз своје људе. Браво Здравко. Сведочић ону - „Буди човек!“ Другог дана како пада снег, у граду је и даље хаос. Таксисти ми кажу: „Забрањене су нам возње ван града! Нуде и по 400 евра, али газда нам не да!“ Њихово такси удружење је мала

заједница, хероји града. Хероји тих неколико дана свакако јесту таксисти, не само ови моји поменути. Возили су и чинили немогуће. Цела прича подсетила ме је на детињство, мог стрику, мог Учју, мог Чеду... неке друге снегове у овом граду. Да нисам у пензији, ово би био мој редован час. Овако пишем о Заједничарењу. О томе како лекари лече тело, психолози душу, а ми социолози заједницу. У шали ових дана помињем моћно Социолошко ми. Па ни овог текста не би било да није било пријатеља, овога пута из Гимназије, Боже Илића и моје маленкости.

Љиљана М. Вранић

SAOPŠTENJE ZA JAVNOST POVODOM PROTESTA U ZNAK PODRŠKE JULIJANI ČATALINAC

RAMPA I TAČKA

U sled nerazumevanja i netolerantnosti pojedinih stanara zgrade C7, u ulici JNA u kojoj živi našoj sugrađanki Julijani Čatalinac, onemogućena je korekcija strme prilazne rampe u stepeništu zgrade. Bez ove korekcije Julijana ne može da napusti svoj stan. Time je direktno ugroženo njeno osnovno ljudsko pravo - pravo na slobodu kretanja!

Somborske organizacije koje se bave mladima: „Somborski omladinski Boom“, Udruženje građana „Ravangrad“, „Somborski edukativni centar“, „Somborsko pevačko društvo“, AFA, „Education“, Odred izviđača Sombor, NVO „SoOpen“, NVO „Podunav“ oštro osuđuju ovakav vid samoživog ponašanja pojedinaca i nedvosmislene diskriminacije osobe sa invaliditetom. Ogorčeni smo tromošću institucija u rešavanju ovog problema.

Da li zaista želimo da čutke pređemo preko očigledne diskriminacije? Zar su zaista institucije našeg sistema ne-moćne da zaštite svoje građane od bahatosti i samovolje pojedinaca? Ne želimo da verujemo u to, i ne želimo da dozvolimo to!

Mi, koji radimo sa mladima i koji se trudimo da u generacije koje dolaze strpljivo ugrađujemo duh zajedništva, solidarnosti i građanske odgovornosti, po kojima je Sombor oduvek bio poznat, smatramo svojom obavezom da pomognemo gospođi Čatalinac u ostvarivanju svog elementarnog prava i postavljanju funkcionalne prilazne rampe u zgradu u kojoj živi. **ZAHTEVAMO da sve institucije koje su u obavezi da štite prava svojih građana, to i učine, u što kraćem vremenskom roku na najefikasniji mogući način, i omoguće rad-**

nicima korekciju prilazne rampe u zgradi C7 ulice JNA, prema standardima pristupačnosti.

Zato što verujemo da ovaj grad nije zaboravio na građansku odgovornost, podržaćemo protest „RAMPA I TAČKA“, i sa svojim aktivistima, biti jedni od onih koji će u **petak, 14. decembra, okruživati zgradu C7 u ulici JNA**, zahtevajući kako toleranciju i razumevanje stanara ove zgrade tako i efikasnost institucija koje moraju da štite prava svakog građanina ove zemlje.

Protest je izraz naše podrške Julijani u borbi protiv diskriminacije i poruka samovoljnim pojedincima da je građanski sektor u Somboru u pripravnosti i uvek spreman da reaguje i stane odbranu sistema vrednosti koji neguje i promovise empatiju, toleranciju i ravnopravnost.

KO IMA PRAVO NA PAKETIĆE U „FIORANU“?

Radnica sam firme „Fiorano“ i trenutno sam na porodiljskom odsustvu. U ovom preduzeću deca od tri do osam godina čiji roditelji rade i nisu na bolovanju imaju pravo na novogodišnje paketiće, a deca čije su majke na porodiljskom ili trudničkom odsustvu ne dobijaju paketiće! Tako moja starija ćerka koja ima četiri godine neće dobiti paketić od firme u kojoj sam zaposlena. Sramota što ova firma

jednom godišnje nije u stanju da obraduje decu svojih radnika. Da li je to kazna za majke koje žele da prošire svoju porodicu? Mnoga preduzeća koja su u teškoj finansijskoj situaciji pronađu sredstva da pred novogodišnje praznike deci zaposlenih prirede bar malo radosti. U „Fioranu“ se pravi razlika između dece, a kažnjavaju se majke koje su na bolovanju.

Ime i adresa poznati redakciji